

[Tholstrup.]

ordre gå sin næse forbi. Sverige tog ordren fra Tyskland til en høj pris imod at tage et vist antal folkevogne som betaling. Sådanne chancer kommer der stadig, når man har fri handel.

Egentlig burde dette være nok, og det burde ikke være nødvendigt at sige mere om dette spørgsmål, men jeg finder alligevel anledning til at komme med yderligere bemærkninger. Bilerne er frigivet for en ganske lille kategori af medborgere, nemlig for dem, for hvem pengene ingen rolle spiller, som gennem dollarpræmieringen kan anskaffe sig et nyt køretøj, altså — til det ærede medlem hr. From — de, der kommer ud og vender ude på Strandvejen og så bagefter kører en tur til udlandet. De kan frit købe biler, men for den store mængde af befolkningen, som har brug for bilen i det daglige, og som ikke har råd til at betale den høje pris for bilen, er det nødvendigt pænt at vente, indtil det bliver deres tur, og i mellemtiden må de så enten køre videre med den udslidte vogn eller være helt uden vogn og derfor være ude af stand til at udføre det arbejde, de tjenester, som de skal leve af.

I de første 9 måneder af 1952 er der importeret 8 000 biler til 58 mill. kr., men herfra går en reeksport på et betydeligt antal. I statistikken, som jeg har set, er der i udførselstallet ikke sket en deling mellem last- og personbiler, men lad os sige, at de 8 000 skal reduceres til 7 500 og værdien til 50 mill. kr.: Den samlede import har i samme tidsrum ligget på meget nær 5 milliarder kr., altså hundrede gange så meget, hvorfor importen af personbiler altså kun andrager sådan noget som 1,1 pct. af den samlede import. Den højtærede handelsminister har stillet i udsigt at ville forøge bevillingerne og for det kommende år at ville bevilge omkring 15 000 biler, vistnok 14 000 plus de dollarpræmieringsbiler, man regner med. Det skulle altså blive 50 pct. mere end i år, hvorefter valutaforbruget vil andrage i stedet for 1,1 pct. 1,6 — 1,7 pct. af den samlede import. Det er ikke et beløb, der har nogen afgørende vægt for vor udenrigshandel. I bladet „Bil og Motor“ af oktober 1951 anslås behovet af personbiler til 22 000 på et år eller dobbelt så mange; som der regnes med at vi når at importere i år, men kun 50 pct. mere, end

den højtærede handelsminister regner med at give bevilling til for næste år.

Der er altså ikke så forfærdelig langt imellem de to tal. Importen af de 22 000 biler er dog afhængig af, om folk kan skaffe penge til at købe dem for, så det er næppe sandsynligt, at der bliver mere end dette antal. Man må regne med, at en frigivelse af bilerne betyder en langsom udskiftning af de ældste vogne, og at nye folk får biler at køre i, men de helt store tal kommer vi ikke op på, dertil er skatterne for tunge på andre områder, så det bliver kun meget få mennesker, der bliver i stand til at købe sig en bil. Hvis vi i indeværende år får ca. 11 000 biler til en værdi af ca. 75—80 mill. kr., vil det altså sige, at vi ved en frigivelse må regne med et yderligere valutaforbrug på 75—80 mill. kr., men deraf er der allerede i den højtærede handelsministers forslag regnet med halvdelen, og dette valutaforbrug til bilerne vil naturligvis, som den højtærede finansminister sagde, nedsætte valutaforbruget på andre områder med et lignende beløb. Folk kan som bekendt ikke købe for deres penge mere end een gang, og det kan ikke være regeringens og rigsdagens sag at afgøre, hvad folk skal købe for deres penge.

I „Sorø Amtstidende“ af 12. oktober 1951 skrives, at ca. en fjerdedel af alle indtægter opluges af udgifter til transport af mennesker og varer. Dette understreger betydningen af at billiggøre transporten, og da vi nu ved, at der ofres urimelige summer på reparationer og vedligeholdelse af de gamle biler, er der her en udvej til at få prisniveauet ned, sådan at varerne bliver billiggjort til gavn for alle.

Ifølge „Jyllandsposten“ for 9. juni 1951, som er inspireret af bladet „Motor“ af samme dato, skrives, at De forenede Danske Motorejere har beregnet, at der bruges for 350 mill. kr. årlig til reparationer af vor bilpark. Det er et tal, som jeg beder de ærede medlemmer lægge mærke til. Det er et uhyre højt tal på baggrund af de betydeligt mindre tal, der er tale om til fornyelse af bilparken. Det er mere end dobbelt så stort som det, en fri bevillingsudstedelse for biler ville betyde i valutaforbrug på et enkelt år.

Disse reparationsudgifter kan bringes overordentlig langt ned, når man får de gamle biler udskiftet. Det er ikke grebet ud af luften, det er tværtimod understreget